

Petnadeseta glava

NEOCHAKVANA SRESHTA

Emo se zamisli. Vsichko, koeto se sluchi prez tozi izminat den go karashe da se chuvstva njakak si bludkavo. “Kakyv smisyl imashe vsichko tova? – si misleshe toj. – V uchilishte da pravja gluposti kato malko momchence, sled uchilishte da zabavljam po pytja njakakvo nepoznato momiche, posle kato poslednija glupak da se objasnjavam v ljubov po telefona! Pfu! Kolko otrvatitelno e vsichko! I tezi pijanici u Elito. I onazi zmiya Iskra. Vsichko e tolkova protivno. Vsichko!”

I Emo prodylzhashe da byrza. Beshe umoren ot vsichko prezhyvano i iskashe chas po-skoro da si otpochine.

Izvednyzh na edin ygyl toj se sblyska s njakakvo momiche. Otskochi nazad, promyrmori edno “Izvinjavajte” i ponechi da prodylzhi pytja si. No momicheto, koeto beshe Stanislava, izvika:

- Emo! Emo, ta tova ti li si!

Emo se obyrna i pozna svoite syuchenici. Sreshtna radostnija pogled na Marina.

- Kak popadnahte tuk? – zapita toj.

- Teb tyrsihme – otgovori Slavcho i hitro smigna.

- A zashto ste me tyrsili?

- Za da te opazim ot edno zlo – zasmja se Stanito.

- Az sam se opazih.

- Znachi si bomba momche! – kaza Slavcho. – Onazi veshtica kakvo pravi?

- Sigurno si nanka veche. Ostavih ja pred tjah.

- Mnego hubavo si napravil. Znaeh, che si bomba momche.

- Nasmalko njamashe da sym.

- Zashto? Da ne bi da si se syglasjaval?

- Sigurno shtjah.

- I kakvo te sprja?

- Otvrashtenieto mi.

- A nie se iztrepahme da vi tyrsim. Na men nishto mi njama, no na dve mi pridruzitelki...

- Vie ste cjala patrolna trojka.

- Ostavi se!

- A znaesh li, Slavcho, che imam njakakvi smyttni predchuvstvija.

- Kakvi?

- Ami ej takiva, che ne moga da gi razbera kakvi sa. No mi se struva, che utre polozhenieto shte byde napecheno.

- Napravo ofsajd.

- Neshto takova.

- I zashto?

- Ne znam. Utre shte razberem.

- Emo – Stanito go pobutna po ramoto, – na nas ne ni obryshtash nikakvo vnimanie.

- Ah, izvinjavajte.

- Naj-veche trjabva da se izvinish na Marina.

- Marina, izvinjavaj.

- Njama za kakvo – usmihna se tja. – Za kakvo se izvinjavash?

- Ne znam.

- Emo, mnogo se radvam, che nishto losho ne se e sluchilo.

- Loshoto utre shte se sluchi.

- Ti znaesh neshto, no ne iskash da ni kazhesh.

- Ne nishto ne znam... Az shte te izpratja do vas, Marina.
- Njama nuzhda. Nie sys Stanito sme v edna posoka.
- Nishto, az pak shte vi izpratja.
- Ta ti cjala nosht njama da mozhesh da si legnesh.
- Utre v uchilishte kakva mi e rabotata.
- Seg a nie shte te izpratim do vas i si zapazvame pravoto ti da ni izprashtash drug pyt – usmihna se hitro Stanito i dvete s Marina podhvanaha odstrani Emo i go zavedoha do tjah. Slavcho vyrveshe otzad i se smeesh dovolno.

- Leka nosht, Emo – izvikaha prijatelite mu.
- Leka nosht – kaza Emo zad vratata na asansjora, kojto vednaga se izdigna nagore.

- Zadachata e izpylnena uspešno – konstatira Slavcho.
- Kak sme ja izpylnili, samo nie si znaem – dobavi Stanito.

- Utre pylen pas – kaza Marina i trimata se zasmjaha.
Posle prodylzhiha pytja si.
Slavcho izprati i dvete momicheta do tjah i kogato se vyrna vkyshti beshe dva chasa.

“Maj che shte se spi utre v uchilishte” – si kaza toj, kato pogledna chasovnika si.

Posle se sybleche i legna.
Predi da zaspi, si pomisli:
“Chudno momche e Emo, a pyk Marina e oshte pochudnovata.”

A v syshtoto vreme Emo oshte ne beshe zaspal i si misleshe:

“Eh, kakyv kysmet izvadih tazi vecher!”
I naistina, Emo imashe kysmet, zashtoto sreshtna Marina, a pyk tja, predi da zaspi, si pomisli, che chovek kato Emo zasluzhava nejnata ljubov.

No Stanito beshe naj-udovletvorena ot sluchiloto se. Tja se uspokoi i strashno se radvashe, che beshe dokazala na onezi ograniceni lichnosti Iskra i Merito, che vse oshte ima chestni i doblestni mladezhi, che vypreki vsichko vse oshte ima hora, koito vjarvat v istinskata ljubov i sa gotovi na vsichko, za da ostane tja chista i neopetnena.

I Stanito zaspas spokojno kato Iskra, no s тази razlika, che se chuvstvashe moralna pobeditelka.

Skoro shteshe da dojde sutrinta i da probudi vsichki sys zasmjanoto si esenno slynce...